

Leikitään heti aluksi kuvitteluleikkiä: Kuvittele istuvasi junassa, sinulle tuntematonta, arvioltasi noin 16-vuotiasta tyttöä vastapäätä. Tytöstä huokuu itsevarmuus, mutta hän myös hymyili sinulle ystävällisesti kun istuit paikallasi. Hän istuu ikkunan vieressä, vaunun perimmäisellä penkkirivillä, kuuntelee musiikkia nappikuulokkeistaan ja lukee kirjaa, kaikki on täysin normaalia ja onneksesi vaunussa on täydellisen rauhallista; ei yhtäkään kirkuvaa lasta eikä ainuttakaan kovaäänistä humalaista. Huomaat tytön vilkuilevan välillä ympärilleen muttet kiinnitä siihen suurempaa huomiota. Et silläkään kertaa kun hän ylös katsoessaan jähmettyy hetkeksi ja laskee kirjansa hitaasti. Kohta kuuletkin tutut sanat joita osasit tytön reaktion ansiosta odottaa. ”Ja matkaliput kaikilta kiitos”, miehen ääni ilmoittaa tullessaan vaunuun. Olette vastakkaisessa päässä vaunua kuin hän, ja kuulet kuinka hän yksitellen tarkistaa matkustajien matkalippuja ja myy niitä halukkaille. Vieläkin on erittäin rauhallista, ainoat äänet vaunussa kuuluvat konduktöörille ja ihmiselle jonka kanssa hän sillä hetkellä asioi. Konduktööri saapuu viimeisenä sinun ja tytön penkkiriville, ja katsoo ensin sinun matkalippusi jonka jälkeen kääntyy tytön puoleen. Tyttö sanoo määränpänsä ostaessaan lippua, ja tarjoaa rahojaan konduktöörille. Konduktööri ojentaa kätensä ottaakseen rahat, mutta samalla hetkellä kun hän koskettaa tytön kättä ottaessaan rahoja tyttö kiskaisee kätensä pois, tiputtaen kaikki kolikkonsa ja keräten kaikkien vaunun matkustajien katseet itseensä, sinun mukaanlukien. Tyttö jähmettyy eikä tee elettäkään nostaakseen rahoja, tuijottaa niitä vain hiljaa joten konduktööri kyyristyy keräämään niitä. Halusiko tyttö vain aiheuttaa lisätöitä konduktöörille? Miksi hän veti kätensä pois? Kuinka työkeää! Konduktööri saa rahat kerättyä, laskee ne ja viskaa lipun tulipunaiseksi karahtaneelle tytölle. Seuraavana tulee sinun asemasi ja jäät pois junasta. Mitä ajatuksia tämä herätti sinussa, mitä sinä ajattelet kyseisestä tytöstä? Haastan sinut siihen, ettet tee nopeita johtopäätöksiä; ehkä tytöllä oli jonkinlainen syy käytökseensä. Kaikki mitä tyttö teki on täysin selitettävissä. Hän istui penkillä jonka selkänoja oli seinää vasten, sillä ei voinut olla rauhassa jos joku pääsi hänen taakseen. Hänellä oli vain toinen kuuloke korvallaan, että hän kuuli mitä ympärillään tapahtui, hän yritti lukea kirjaa pysyäkseen rauhallisena, ja hän vilkuili ympärilleen nähdäkseen ettei kukaan lähestynyt häntä. Konduktöörin käden osuminen tytön käteen aiheutti tytölle paniikkikohtauksen, jonka hän yritti kaikin voimin peittää. Sen takia hän ei nostanut rahoja; hän keskittyi hengittämään normaalisti ettei alkaisi hyperventiloida, keskittyi ajattelemaan ettei hänellä ollut mitään hätää vaikka hänen aivojensa jokainen solu kirkui vaaraa. Jos olisit istunut junassa pidempään olisit saattanut huomata kuinka tyttö käyttäytyi tapahtuneen jälkeen. Tytöllä oli kyyneleet silmillä, hän hengitti raskaasti, aina välillä hän nosti kätensä kurkulleen, kuin ei saisi ilmaa, aina välillä hän painoi toista kylkeään kuin siihen sattuisi. Siinä vaiheessa tyttö ei enää ollut junassa, hän oli muistoissaan, hän tunsu käden kuristavan kurkkuaan, hän tunsu jalan potkaisevan kylkeään. Ja koko ajan hän kuuli korvissaan kolmen miehen naurun, ivan, ja uhkaukset. Päällimmäisenä tunteena tytöllä oli kuitenkin häpeä. Hän tunsu muiden vaunussa olleiden syyttävät katseet, tiesi mitä he hänestä ajattelivat. Taas hän oli aiheuttanut kohtauksen. Mitä ajatuksia sinulla nyt on tytöstä? Tytön käytöksen aiheutti vuotta aiemmin tapahtuneet asiat. Häntä pahoinpideltiin, nöyryytettiin ja ahdisteltiin seksuaalisesti julkisessa vessassa. Halusin lukea tämän tekstin teille osoittaakseni että kaikki ei ole sitä miltä vaikuttaa. Ja kertoakseni että kaikesta voi selviytyä. Mistä tiedän että kaikesta voi selviytyä? Siitä että tämän tarinan tyttö olen minä itse lähes vuosi sitten. Enää en kavahda kosketusta, ja pystyn olla keskellä huonetta vilkuilematta koko ajan ympärilleni, paniikkikohtauksiakin saan todella harvoin. Veikkaan että päälle päin minusta ei enää huomaa mitään, vaikka pinnan alla on koko ajan se sama valppaus ja varovaisuus kuin ennenkin, ja tulee varmaan aina olemaankin. Kuten kliseisesti sanotaan, niin elämä voittaa lähes aina -A.K